

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Sextus. Quod simplex recordatio foueatur appetitu ad primam
veritatem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

præsentia amicijs, vt in vmbraculo, à molesto certamine tutata.

Et quidem eiusmodi actus fidei, scilicet simplices, & tam intellectum, quam affectum vix afficientes, ac quidquid demum tædij, & ariditatis reperitum fuerit, loco præambuli, & perfectæ dispositionis accipiendum erit; dein pro actus exercitio, admodum subtili, & spirituali cogitatione oculus mentis ad Eum, qui omni pulchro in infinitum pulchrior est, dirigendus erit; quo ita spiritum conditor, spirituales aliquam sui pulchritudinem inuenire concedat, ex qua ille volun- tas benè affecta, dein vnitiuo amori aliquamdiu intendat. & quia spiritualis hæc pulchritudo insigniter Deo coniungit; oportet quoque, vt admodum simplex sit ad Deum cogitatio, & totalis obliuio illius, quod affectuosum amorem sensibilibus afficere possit. & hæc, vt efficaciter fiant, dicendum erit,

Quod simplex recordatio foveatur appetitu ad primam veritatem.

ARTICVLVS SEXTVS.

NOx illuminatio a mea in delicijs meis; ac si diceret: ô pia anima, quæ in amore deficiente, ab intellectu prius habita viuacitate, in tantum digressa es, vt iam proximè tenebræ contulerent te; & ad soleitatem tui ipsius, in qua vix quidquam solitæ deuotionis haberetur, deducenda sis; vt ibidem ad oculum videas abominatio-

nes cordis tui, ceu inter parietes absconditas, & tanquam ex fonte ebullientes; scias velim, te prius adhuc tanquam in nocte ablata deuotionis deliciosæ illuminari, lactari, & confortari posse reali, & intimo spirituali gustu.

Hoc ipsum autem, vt congruè fiat, oportet loco præambuli, & perfectæ dispositionis, hominem inferiorem solita deuotione destitutum, tenebras, ariditates, & tædia patientem, quodammodo separare; & suis quidem infirmitatibus debilitatum, patientia autem munitum, deserere: dein pro exercitio actus, simplici illi recordationi, Dei memoriam magis sinceram, & maiestatiuam substituere; idque per appetitum, quo spiritus tuus ad primam illam veritatem, quæ Deus est, fertur: ita tamen, vt licet Deus, eiusque veritas inueniatur, attamen affectus, seu actus amoris non formentur crassi, & sensibiles; sed solummodo humili reuerentia, & submissione diuinum illud, quodque omnibus præstat Bonum, venerationi habeatur, eique subtili complacentiâ animus cohareat. Et ne aliqua in spiritu de diuino pulchro operatio incautè prætereatur, cum primis attendendum erit, ne sese pia anima à fundo detrâhi sinat, ante tempus; b sed quam diu fieri poterit, iam dicta praxi præambuli, in actus exercitio se gerat; licet in spiritu ad inferiora descendat ab habita viuacitate contemplationis; & subinde ipsa amoris exercitatio non plus afficiat, quam nuda cogitatio. quæ

S 3

qui-

a sal 138. b vt inf. Paral. 3.

quidem omnia si debite fiant, posset pia anima, postquam à summo contemplationis descenderit, per annum, & eo amplius, in spiritu satis bene versari, priusquam à fundi miseria ex toto includatur. & ne quis inutiliter contristetur, de quotidiano, ut videtur in spiritali vita retrogressu, consequenter iam dicitur;

Quod licet sit difficile, quod spiritualis Regio, visus, & formationis industria in superficialem vacuitatem abeant, hoc tamen esse necessarium.

ARTICVLVS SEPTIMVS.

Nisi ego abiero, Paraclytus non veniet ad vos; si autem abiero, mittam eum ad vos. ac si diceret: ô pia anima, quæ non sine amaritudine cordis tui ingemiscis, quod interioritatis tuæ spiritualis illa regio, visus, industria formationis, & quidquid in præcedentibus agendi modis, ad præsentiam diuinam habendam adstabat, de die in diem magis magisque euanescat, & quidnam modo agendum sit ignores: scias velim, quod nisi Dominus abierit, & præcedentia auxilia, modosque procedendi abstulerit, Paraclytum Spiritum S. etiam ad te non venturum, nec te ad pure spirituales operationes perungere posse: omnia enim quæ tibi ablata conquereris, sunt sicut accidentia, quæ facile possunt abesse, & adesse, absque subiecti corruptione, & spiritualis progressus læsione. si itaque abierit, mittet

eum ad te, & si ita egeris, ac si nihil omnino vsque in hanc horam ad intra occupata fuisses, & libenter obliuiscaris omnium præteritorum, te ipsam quoque vacuam, & nulla fruitione affectam acceperis; (sicut etiam realiter horum nihil amplius habes) tum demum te quasi omnino absolutam reperies, & moderatè, silentiosè, ac obliqua, non autem anxia sollicitudine Dei recordationem assumere poteris; ac præterquam quod tempore suo gratia Spiritus sancti dignaberis, etiam modo eius solatium, & quod ad intra agas, inuenies; videlicet, superficialem, & vix leuiter afficientem Dei præsentiam, quam etiam nullatenus vitaliter afficientem appetere, multoque minus proprio conatu formare debes.

Quapropter in quotidiana praxi, ad congruam dispositionem, pacificè tolerandum erit; quod spiritualis regio, visus, industria, & soliti sese adiuuandi modi, in superficialem vacuitatem abeant; dein pro actuali amoris vsu contentari oportet, de Deo, eiusque summo Bono, non plus sensibilibiter affici, quam si de ligno, aut pariete cogitaret, & leui solummodo tendentia, & nuda memoria, cum Deo agendum erit: idque tam diu iteratis, & renouatis vicibus præstandum est, quousque ad fundum, seu cordis centrum, fortem b attractum sentire cogaris. & licet ex eiusmodi dispositione, & nuda, pacificaque tolerantia, modicum deuotionis in sensibili affectu percipiatur; hoc tamen parui

a Ioan. 16. b inf. par. 3. art. 2.